

Bérmestelen levelek el nem fogadtatnak.

Előzetési árak:
Helyben készve, vagy
váltóval kifizetve:
Egyes évf. 7 ft. 12 kr.
Félszáz 12 " 12 "
Negyedszáz 12 " 12 "
Külföldre egész évf. 20 frank.

Egyes száml. ára 5 kr. a kapható
a kiadványban a Brassó Újság
főosztályánál.

BRASSÓ.

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közmívelődési és szépirodalmi lap.

Az E. M. K. E. brassómezei választmányának és a Brassó Polgári Körnek

hivatalos közlönye.

Megjelenik hetenkint háromszor: kedden, csütörtökön és szombaton.

Szerkesztési iroda

Brassó, Kolostor-utca 26. szám alatt.

hová a lap szállami részét illető közlemények kiténdők.

A szerkesztést lefelo:

FÉJERVILMOS.

Kézírtatásra nem adnak.

A lap kiadó-hivatala:

Brassó, Kolostor-utca 26. sz. sz.

Idő beküldés az előfizetéshez és hirdetések díjait.

Hirdetéseket felvenni és kiadó-hivatalban

Hirdetéseket díja:

A hasznos gírművelő vagy
száml. hely. 5 kr. Nagyból és
előfizetői hirdetések közre-
vetés. Minden egyes hirdeté-
snek más más költsége, ha
belsőjei fűzetből

NYITOTT KÖZLEMÉNYEK 10 KR.
Hirdetéseket és NYITOTT díjat
előre fizetendő.

A jajaikok.

Van olyan jajaikok, obagás a ró-
mái lapokban, mintha Falt valamely
vésznája előtt állnak. Komolyan es-
zünk-e azt, vagy csak komédiznak? A
jajkai Lige mamulának akarnak-e
bukarost szolgáltatni és főleg szék-
nyaralás elnyomott(?) testvérek
a bánat, a bírái, a máramáros elay-
mott(?) kedves testvérek számára? Ki tud-
ná ezt kitalálni?

Tény, hogy egy jajaikok, mint a ha-
lotta pórázát ártó bukaresti véaszo-
nyok. Mi lehet ennek oka kérdi a ol-
vasó? Sok, sok az a mégis csak egy,
mondjuk mi erre. És az az egy mi lehet?

Az, hogy miért erőszak a magyar társá-
dalom az államnyelvűek megvédése, ter-
jesztése érdekében a haza f. városában és
a vidékben? Miért nézi el ezt behuny
szemmel a kormánya miért nem kiált rá
a magyar társadalomra: esit!

A budapesti magyarosított egylet és a
hivatalos laphoz a utána a többi mag-
yarok között névgyarapítás miatt
csapnak olyan károm, olyan zajt, hogy ö-
nkéntlen eszünkbe jutnak Phaedrus bókai,
melyeknek — mint tudjuk — nem ter-
szett a léz király, erélyesebbert eszed-
tek a Dommuzer-hoz és eg urához. Azt
akárjék elhiteltől olvasóink, hogy azért,
mert Magyarországon magyar főváros,
ohajnt, mint Rómánianak románt, tehát
mindjárt vége lesz a világnak?

Azzal ámitják magukat és olvasóink

hogy mindjárt felülünk minden nemzeti-
séget s ezek között első sorban a roma-
nok. Szidnak, gyanúsítanak, piszkolnak,
a mint csak tölük lehet, és az már az-
tán tetszik nekik is, midőn Xenopulu a po-
mába öltözött jászársári egyetemi görög tanár,
azt hirdeti, hogy az Osztrák-Magyar mo-
narchiában lakó románoknak élni kell
mért ha nem élnek akkor Rómánia fog
elvezni.

Téhat Rómánia a magyar-románokra
támaszkodik, ezek életétől teszi függővé
Rómánia saját életét, fenállását! A szabad
Rómánia az elnyomott testvérekre támasz-
kodik, az elnyomottakban keresi jövőjét!
Éz aztán tetszik a mi román lapoknak s
s ugyancsak reprodukálják, s verik mel-
lőket, hogy lám mi vagyunk csak a derek
legények. Ha tetszik, hát tessék; ha fa-
juktak, ha nyelvetük védik, az is az o dol-
gok s mi ezt soha sem ellenzünk. Van
azonban határ mindenké. A magyar vég-
telén túlról tud lenni s ezt helyesen is
cselekszik.

Azonban figyelmeztetjük a hazai ro-
mán újságírókat, gondolkodjék meg ők is,
hogy a túrelmeket is van határa. Nem
cseszélyes a hirtelenséget fesszteni. Mi köztük
nekik ahhoz s mi kárunk van nekik abban,
ha a magyar nemzet azt ohajja, arra to-
rekedik, hogy Magyarországot főrórasa ma-
gyar legyen nyelvből, hazafői érzelmeiből?
Van-e a románoknak harának főrórasok
nem eg éb, de bár egy kisikre népszerű-
lájuk? Tudniukuk nincs. Ha még ennyi

sincs, mi egyéb hozzá őket önkivételbe,
mi miatt sopánkodnak el, ha azt olvasnak
hogy: akárjók, hogy Magyarországot szíve
magyar legyen és erre minden eszközt fel-
használnak?

A románokat ott semmi veszély nem
fenyegetti, s ha nem fenyegeti, miért e ja-
gás, ez obagás? Segélyt kell Rómánifól? De
miért? Hiszen a holuczenek románok, mint
pl. hazánk fővárosában, ott veszték őket nem
fenyegetteit. Obagának, mert nem bírják
eltni irigység nélkül azt, hogy Magyar-
ország alkotmányának helyreállítására óta
saját szemek előtt, minden passzívítás és
memorandumozás dacára, évről évre
előre halad s így keresztet vont az o
kedvence politikai paripájára, a confede-
ratívumára, Erdély uniójának megbontá-
sára. Éz a bajuk, ezért jajaikok. Nem
tényekzt sorolnak el, — mint egyik la-
jok mosakodik, — hanem túloznak, ve-
szélyt kiabálnak, vaklármát ütnek. Ha mi
azokra azt feleljük, hogy nem igaz, erre
minket deunczációnak kiabálnak a társ-
lapokkal együtt.

Ők hirdetik a román papok missió-
ját, ők hirdetik, hogy zug a magyarosítá-
sát, az obagás, ők gúnyolódnak a magyaro-
sított neveléssel s verik mellőket, hogy ro-
mán nem magyarosított meg nevelt, tehát
hiszenek vesztéjén.

Ha mi ezeket saját lapjainkól egy-
szerűen átvesszük, azért már deunczáción-
ok vagyunk. Avagy azt hiszik, nem szíve-
sebben fordítanak mi kedvesebb dolgo-

lat lapjainkól, ha lenne mit? Problák
meg s látni fogjuk.

Hagyjának lá a magyar nyelv elleni
igazgatásnak, lassák be valahára, hogy
valamint Bukarestben nem lehet megélni
senkinek a román nyelv bírása nélkül;
egy nekik is hazafias kötelességük arra
törékenni, hogy hazánk fővárosa magyar
legyen. Haragudjának, obagásának a meg-
díj azoknak, de ettől ni e nem állunk. Ne
fétítsk zsebük saját nyelvetük, mert azt
senki sem bántja nálunk, csak az igazsá-
ka a magyar nyelv ellen, mert akár ho-
gyan eszték csavariját is a dolgot, de azt
el nem fogjuk halgattai s korműre kop-
tantunk, valahányszor tudt kiáltanak meg
ott is, a hol még fűst tüznek.

X.

Budget-vagyulékak.

A három-egy ellenük új irányja a költ-
ségértés részletes tárgyalása azt mindjárt
az első napon majdnem kézfőfogható világ-
sággal nyilvánít.

A nemzeti párt, melyet azelőtt, míg
szabadelvűek előltnak hitünk kúrdoni, vala-
hánször a korunknak és a kiegyezés alap-
gondolatának a szelvéből támadási elleni ve-
delmértől volt az, most egy csatasorokban alá
a dőlt pártokkal a versenyek véle a törek-
vésben, hogy a király környezete és a köz-
hadereg elleni támadások minél gadszabab
agilitatíus vezést hirtessen a nép közt. Vala-
ban megható látni azt, hogy Apogyoni hírei
mint török magukat és alkalommal, hogy ki-

nök számára hímez Nuo-tin, bizonyra be-
adulása a munka, melylyel életszükségletét
fedeti. És ha keltszint a szűkösség, annak
egyet főkészletével, egyredt látnak a leányt
his konyhájában Ho-Teing tavánál.

Konyhájának kis ajtajánál epedve várja
na Nuo-tin. . . . Ők. A kis anjában eszilláló
hagyjaanczolt mögöl elöbüknek hold gyönyör-
telén világitja meg Nuo-tin és annak szét-
bontott éjszétát látja. Előnkkel kedves látás
Köröskörül csúsz, mely csúszd arány, hogy
meghallani az élt barnatának a bambus leve-
lekre esését. Egyezzerre csak megretten, bar-
szadly az, mi ellöng Nuo-tint. Figyel, les-
kelődik, szemel kitárgnak, szíre hallgatnak
dolog . . . mi sem mondul, csak a harmat,
mi csipekelben alázhat. Türelmetlenül gyöngö-
li feteleket hálat barnak ujja köré, a hajgö-
körök megérgetülése véle a fajdalmat, és jó es-
t a fájdalom, möröskeli ama kimonohatánál
gyűjtő társzágot, mely szívének lüktetését oly-
anynyira gyöngtí.

De hallás . . . miként a róka, ha ál-
donatára csap, hallatának egy lépés nében.
Nuo-tin ébőz mértőtt, egyedre szemel sugár-
lat bört és mélyt egyvezet, durva színek
fektetik. Nuo-tin, csak öngyűlöli kértől gyö-
ngyű selegyek, hüféhat, határ nyakát és
nem pörpáz vasárolt látnak, drága virókban, ha
nem Ho-Teing túrközteszég tavában für-
dik. Nuo-tin azonban kedvtől látja, tarka
szemet kipróbált selegyekben, eszilláló drá-
gákban. Suga mondja ezt: "Tu-Wangnak,
ah, mennyire fogja meg magát disztitzi, es-
tíndat, ha egyenre felsége lesz. Mosolyga
csókolja meg Tu-Wang a ragyogó ajkát, au-

estévi híve tánnak a legmagasabbhat és
legszembetűnő, hogy Nuo-tin náit uradé, az-
szonya, felsége lesz. A földi menyasszony
andító, boldogító érszételt és é áthaátva me-
solygva hana álomra szemel a leány. Esim,
öröm, boldogság, gyönyör lézen most és mán-
denha!

Mely eszend, Csapokkban száll alá az éji
palota, és halnak legyőzött meg a szél a
kis konyhá felőlűt növegyet.

Tu-Wang egy árúbanban látta meg elő-
ször Nuo-tint, és hol a munkához szükséges
ragyogó selegyek megannyi felkötéssel vasárolta
a leány. Finomán és csudlatára méltóan hi-
szta, és kéresset is min nagyon az o kért-
nek munkája, a gadszabab pártokhoz vándor-
ló Nuo-tin szemé. Önmaga tiszti árúját a mag-
as álom elkölti aszanykóhoz, kis válamenyben
érszéken és gadszabab ruhákát, selyemmel
átvont kezeten nyugoznak, drága követek
visznek és bágvást káttalokt látnak vizekben
fürösztik. De egyik sem szép köztől és vi-
ro, mint Nuo-tin. Egyiküknek színe hírd-
től bört és mélyt egyvezet, durva színek
fektetik. Nuo-tin, csak öngyűlöli kértől gyö-
ngyű selegyek, hüféhat, határ nyakát és
nem pörpáz vasárolt látnak, drága virókban, ha
nem Ho-Teing túrközteszég tavában für-
dik. Nuo-tin azonban kedvtől látja, tarka
szemet kipróbált selegyekben, eszilláló drá-
gákban. Suga mondja ezt: "Tu-Wangnak,
ah, mennyire fogja meg magát disztitzi, es-
tíndat, ha egyenre felsége lesz. Mosolyga
csókolja meg Tu-Wang a ragyogó ajkát, au-

APACZA.

— Chinali nótia: Goethei Henrik. —

A „BRASSÓ” ERDETI TÁRSASÁG.

Szűk selegyeket gyöngyöket és főnök-
a zold fűre. Egyre nagyobb pompával, ban-
tokozik ki az aszera főnök. Tavasz van! Halk
suttogással szöng a zephir a léz régeiben ko-
rosztál, éjtette és megvárduimán. Öreg színek
ismét ángyulidnak, és a holtak nem dobog-
nak útra.

Szörke ruhábanban, egészen kopaszra nyírt
fővel bolyong egy apácza.

Megduzzadva szegyeiznek az illatos fűk
levélgát a földet, de a nö mindézt nem látja,
tekintete belső világába mélyed, mintha ku-
tatná ott az, ami már nálosa a földbe, mintha
korendi szegyeiznek csillagát, mely örök időkre
behalott, szerelmének szíveit, ki rá nézve
nincs az élők között. Egy bontott konyhó lé-
pésin, fajdalmitól megörzve, kezét szét sze-
meire tesz, gondokdudákba merül. Mimen-
tillatnak Ho-Teing tavának víz-örvénai. Alk
hallatában szökdöcsölkének a habok a partok
közé. Csak távolról hallak, hogy a csor-
mely siklózik siklózik; tava folydogál, és
hallat kibábná.

Fatal, viruló lényező volt Nuo-tin. Egy-
dől, mindenedől elhagyatva élt már-már es-
zezműi kis hajókában. Atya, anyja elhaláloz-
taknak és a testvérek a föld távol, nagyon is
távol eszt országban. Előelő, ragyogson, ut-

(Vége következik.)

